

WILL SELF

A holtak élete

(regényrészlet)

A büszkeség azt jelenti, hogy soha nem kell azt mondanod, bocsánat. Úgy értem, ha mindenben annyira igazam van, akkor mi a fenéért kellene elnézést kérnem egyáltalán? A büszkeség nélkülözhetetlen, ércér az anyaföld mélyében, amit nap mint nap bányásznak ki, majd felszínre juttatnak az önigazolás teherkocsi-rakományai gyanánt. A büszkeség elraktározható, fölhalmozható, földuzzasztható a bizonytalan jövő számára. Gondolj csak azokra az arisztokrata barmokra, akik meissenai porcelánjaikról törölgették a port, miközben a szomszéd helyiségben a Vörös Hadsereg katonái népük asszonyait erőszakolták. Hé srácok, a formásokhoz ragaszkodni *kell*. S egy másik dolog – a büszkeség örökölheto. Tényleg létezik a büszke örökség ipara. Szóval nem azért töltesz el éveket büszkeséget gyűjtögetve, hogy csak úgy elszórd egy féktelen ivászat során. Ne, hagyd örökül testvér, hagyd örökül a büszkeséget: csak abban reménykedhetsz, hogy a következő generáció tagjai – beleszületve e magatartásba – majd rájönnek, mihez kezdjenek veled, nem pedig holtfáradt epigonokként végzik elfecsérelve napjaikat s a családi büszkeséget az életkörülmények versenypályáján.

Mostanra Richard Elvers rengeteg büszkeséggel gazdálkodik, és Charlotte Elvers is megfelelő mennyiséget örökölt őseitől. Végül még valamit a büszkeségről, mielőtt belekezdene elmondani, mire is használtak ők ketten ennyi büszkeséget: a büszkeség íze utánózhatalan. Reménytelenül. Erről biztosíthatlak; az Anyák tudják a legjobban. Nem akarok hallani az álbüszkeségnek nevezett szarságról sem most, sem máskor. Nem érdekel, hogy te vagy Jonas Salk vagy csak valami duzzogó kölyök – büszkeséged ugyanannyit ér, mint bármely másik kriplé.

Nos, Charlotte Elvers büszke a milliós üzletek szórakoztatóiparában megszerzett tudására. Büszke a nőies alakjára. Büszke házaira, az autóira meg minden egyéb ingóságára. Büszke az apjára, az egykori, eminens vallástörténészre (itt érdemes megemlíteni, hogy David Yaws a Trollope-olvasók hosszú sorából lépett elő), valamint anyjára. Nem. Rám nem büszke. Olyannyira, hogy mindig elkerüli annak említését, ki is voltam, ki is vagyok. Charlotte-nak széles homlokához cellulozott Yaws maszkjával nem okoz gondot gojként eladnia magát, ami azt illeti. Nem korcs kutya pedigréje az övé. Charlotte hajlamos *elhallgatni a tényt*, miszerint – akárkit is volnál kurvára kegyes megkérdezni erről – zsidó nő, ráadásul. Szellemi zsidó, vagyis fölvilágosodott korunkban nincs rá nagy szüksége, hogy fölvegye – ami egy jó angol kaméleonhoz illik, akárcsak ő – a környezethez alkalmazkodó szeszínét. A szándékolt közönye. Mára alig maradt valami azokból a kínos egyházi gyűlések-ből, amelyeken valaki antiszemita megjegyzésébe a maradék csendesen egyezett bele.

Oh nem, manapság nem. Nem, amikor a kibaszott izraeliek olyan fantasztikus munkát végeznek: bombákkal borítják tűzbe a menekülttáborokat, betörnek pár koponyát, zsebre

vágják a kenőpénzeket, amúgy általában pedig .99-es kaliberű fasiszta seggfejek istenfélő bandájaként viselkednek. Nem, semmi szükség antiszemitának lenni, amíg ezek a slemilek színen vannak. A pokolba is, már a zsidó antiszemitizmus sem tűnik olyan gusztustalannak. Zsidógyűlölő zsidónak lenni régebben jelentett valamit, erre *büszke* lehetél; egy helyre kerültél az elmúlt kétszáz év számos kiváló elméjével – de mostanság már minden pózoló, kisé metszett farok lenyúlhatja az ötletet.

Na, akkor hadd vázoljam a helyzetet, beszéljem el a végkifejletet. '94 ősze. Charlotte egy siksze szomorú, komikus, halottszerű ábrázatával álldogál Cumberland Terrace-i lakásának squashpálya méretű konyhájában. Az elmúlt néhány évben Elversék még számos ehhez hasonló apartman bérleti jogát vették meg, amik elég tisztességes méretűek voltak ahhoz, hogy kezdhessenek velük valamit. Gyorsan valóságos istenverte *bérlapotát* vagy házat varázsolnak belőlük, majd várják a fiút, egyben az örököszt. Ami nincs. Charlotte persze nem elég levert ahhoz, hogy gyerekszobává cicomázza valamelyik hálószobát a Felkent számára, várva a megváltás vonatát. Ám, mégha bele is váгна, hol kezdené? Túl sok a szinte lomtárnak tűnő szoba, ahol senki sem hancúrozik, tanul, olvas, túl sok a fürdőszoba, ahol egy bőrdarabka nem sok, még annyit se csippentenek le, vagy netán télikert tele frissen vágott, szétcseszett virággal – hogy küszködhessen velük. Elversék vállalkozása mostanra akkora, hogy szükségük van egy kurva telefonos *kapcsolótáblára*. S ez csak a lánc londoni szeme.

Szóval Charlotte bekapcsolja a rozsdamentes gyümölcsprést, és bámulja, ahogy a banán, aszalt szilva meg mittudoménmi rakásnyi egészséges péppé alakul, s közben bánatos pillantásokat vet hűgára, aki épp most került elő Bourke mélyéről, nemrég pedig Natasha Bloomra változtatta nevét. Na ja, a Yaws sohasem illet hozzá, túlzottan elcsúfította hibátlan, olajos bőrét. Nem, már nem egyszerűen csak olajos – igazán sötét. Úgy értem, kész csoda, hogy a Bevándorlásiak egyáltalán beengedték a Heathrow-n, főleg akkor, ha rádöbbenetek, csak azért jött vissza, hogy még több áldozatát kínozza szadisztikus, kegyetlen testi szépségével.

Igen, Natasha Bloom. Charlotte az egyik utat választotta – Natasha a másikat. S míg Natasha sem állítaná nyíltan, hogy zsidó, legalább kész elfogadni zsidó származását. 'Zsidó vér csörgedezik az ereimben,' ez lesz szavajárása, mintha – akár egy vámpír, persze ő az is – kádszámra tárolna belőle a hűtőszekrényben alvadását megakadályozandó. Vagy hangsúlyozottabban: 'Félzsidó vagyok – minden bűnt vállalok, kivéve a közösség bűneit.' Ami azt illeti, Natty, nincs olyan közösség, amelyik tagjául fogadna, mégha te ki is választottad valamelyiket csatlakozásod okán. A szarba, még a Dulstoni Közösségi Centrumban sem örülnének neked, s ez jelent valamit.

A két testvér egymásra bambul, egy önérzetes teremtmény oroszlánszerű utódai. A levegő tele antipatikus töltéssel: Charlotte lenyeli az iménti csipős megjegyzést. 'Nem,' mondja, 'az örökbefogadás föl sem merült.'

Valóban nem. *Absolument non!* Hiszen mi a picsának szert tenni ennyi büszkeségre, ha csak úgy elpazarlod az első kibebaszott, ötödrangú félhülyére, akit a gyámúgy az utadba taszít? Úgy értem, ez olyan, mintha az összes szaros tulajdonod az államra hagynád kijelentve: 'Úgye fizethetünk még több haláladót? Ugye fizethetünk?'

'És te?' Oh Charlotte, szép, de hasztalan próbálkozás, mivel te éppannyira tudod, akár-

csak én, hogy a szóban forgó, eltorzult anyának semmivel sincs több szüksége örökbefogadásra, mint a fogyasztónak lecserélnie széles képernyőjű tévét egy sarkítotttra, Fordját egy másik Fordra vagy Patek Phillipe-jét egy Longines-ra.

Igen, oh mily szellemes irónia: milyen furcsa, hogy mindeközben Natasha Bloomnak elég csak összedörgölöznie egy férfival az istenverte *hallban*, hogy teherbe essen. Mintha émelelyítően fénylő, pihepuha bőrének teljes felülete valami bagzó *bimbó* lenne megdőlve a legmegfelelőbb szögben ahhoz, hogy egyetlen, a levegőben kószáló virágorszemet se mulasztson el.

Egy tinédzserkori kaparódsi után Natasha mindig használt pesszáriumot a tabletták mellett, mindezentúl pedig ragaszkodott a gumihoz, és *úgy beléivódott* a spermicid kenőanyag, mintha vaginája a hajszálcsovesség elvének alapesetét példázná. Kivétel, természetesen, amikor totál mák – ilyenkor minden megtörténhet, mint tudjuk.

A világon nincs csábítóbb a Natasha Bloom combjai közé bezuhanó férfiak számára annál, ahogy fölhelyezi a kotont latexba fojtva dákójukat. Furcsa módon e balfékeknek ez az utolsó kijárat a szabad gyönyör felé. Amint finoman egyre lejjebb húzza hűvös, fúrge ujjjával, kiszakad belőlük az 'Úúúú!' meg az 'Aaaah!' – ő *egyáltalán* nem akar gyereket, ő csak engem szeret az icipici jellememért. Ő – 'Aaaah!' – éppúgy csak kupakolni akar, mint én, éppen ezért illeszti rám ilyen szakértelemmel egyujjas gumikesztyűjét.

Ach! Illyen stupiditást; nem ismerik föl: ez a szakértelem a kapzsiság alapvető védjegye. Én is értettem a saját dolgaimhoz. A lényeg az, ha azokat a farkakat egyszer meghátrálásra kényszerítették becsomagolással, szinte teljesen veszélytelenek. Minden adandó alkalommal Natasha extra vastag kotonokat használt végükön záróizomszerű gyűrűvel megerősítve. Gyűrűk, amelyek úgy szorítanak, mint a farmerek birkaheréléshez használt szerszámai: az elszorított rész sorvadni kezd, elfeketedik, a végén pedig leesik. Ah, Natasha, még a füstölt angolna látványa is némi Élénkség érzetét kelti benne.

Mindazonáltal gumikezelői tudása komoly előnyökhöz fogja juttatni, amiket el is ér – szükségeltetnek.

'Nem.' Natasha mogyoródarabokkal beszórt csokirudat rágcsál, amit könnyedén össze lehetne téveszteni egy darab kulával. Neki nem kell odafigyelnie a súlyára ellentétben Charlotte-tal, ráadásul fogsora is oly hibátlan, mint Dorian Gray-é. Az élet néha elég igazságtalan tud lenni. 'Russell és én gondolkodunk rajta, hogy gyereket vállalunk a közeljövőben.' Ühüm, újra kéz a kézben, s ez már a hivatalos bejelentés. 'Most, hogy már tisztázta az ügyét – nos, úgy vélem, kiváló apa lenne belőle.'

'Micsoda! Russell!' És belép Richard Elvers, óriási lábain papucs. Richard Elvers – személyi edzője ellenére – még kövérebbre hízott az utóbbi időben. Richardnak, aki az évtized első felét angolos önérzet összehordására fordította, élete delét a hülye nevű Lord Churchill védnöksége alatt kell letudnia. Könnyű lenne együttérezni szegény Richarddal, ha nem lenne lényegi tulajdonságom ennek hiánya, nem lennék úgy elfoglalva Uralkodói Személyemmel.

'Nézd Richard,' miákolja édesdeden, 'tudom, hogy te és Russell nem igazán vagytok oda egymásért' – éppen ellenkezőleg, nagyon is odavannak, s ez a bökkenő – 'de már tiszta és komolyan veszi ezt az ingatlanfejlesztési bulit. Szóval szeretne beszélni veled arról a régi

iskoláról, amit a társával meg akar venni Hackney-ben.'

Azt meghiszem, hogy szeretne. Valószínűleg spekulációval megtisztított tőkét akar egy másik mocskos üzletéhez. Persze oda kell adnod a szükséges összeget Russellnek, hisz a legjobbkor szállt ki. Bevonult az azonnali elvonásos kúrára, letöltötte a hat hetet Pullet Greenben – a '92-ben végeztek: 'Néha még gyenge hozzáállással is átvergődhetsz a túlsó partra – a szar nem süllyed el' – majd beleadta minden maradék agyát, hogy megvalósítsa apró céljait az ingatlanfejlesztés végtelennek tűnő rémálmában. Száz százalék, hogy Russell ma sem tiszta – még ma is döglök a cigi meg néha egy-egy üveg sör után – de a keményebb anyagokról leállt. Amikor Natasha elköltözött a Docklands-be, megint teljesen beállt készen arra, hogy visszatérjenek régi trükkjeikhez, Russell azonban – nagylelkűen – új módszerrel próbálta kirántani, ami sikerült is neki: magához vette és kiöltöztette. Mostanra ők az egyik leginkább feljövőben lévő pár a városban, Russell fölújítja az apartmanokat, Natasha pedig berendezzi a közös helyiségeket műtárgyakkal.

'Tízezret kaptam Russelltől rendberakni a másik épületet, amit most fejezett be St Katharine's Dock-ban,' hencegi testvérenek Natasha, 's tényleg jól fog kinézni, amikor meglesz a falakon az alapréteg. Délután benézek néhány galériába – akarsz jönni?'

'Viccelsz,' repül a válasz. 'Fontos megbeszélésre megyünk Richarddal.'

Egyéb dolgokat is szeretek Russellben. Becsülöm a kellemes, sötét ruháit – ő meg Natty jól néznek ki együtt. Kedvelem kompromisszumoktól mentes east endi zsidóságáért. Russell családja soha nem fordult ki önmagából, soha nem ragadt rájuk az északi vaskalapot színtelen közönye. Kibírták a Mile End Roadon, miután elkerültek a whitechapeli házból, rendszeresen eljártak a zsinagógába az egyre zsugorodó egyházköztség istentiszteleire és az alkalmi schmeissekre a hackney-i gőzfürdőbe. Megtartották hitüket és tipikusan londoni tolvajnyelvüket – a zöldség-gyümölcsösök Istenének ígéjét –, miközben fölnevelték a nyavalyás megalkuvók egy másik nemzedékét, mint Russell, aki fölélte intelligenciáját kódös repülési során, akár valami sötét angyal, amint elsuhan a kereskedelem ünnepéye fölött.

A Lord Churchillhez hasonlók tökéletes ellentétei; a legnagyobb brit szaktekintély terméketlenség ügyben, klinikája pedig a délutáni találkahely, hogy kezdetét vehesse a beszélgetéssorozat, amely egyre vitathatatlanabb fontosságúvá növi ki magát az elkövetkezendő öt évben.

Lord Churchill – apai nagyapjának fölvevő neve Jakob Rotblatt – konzultációs rendelőt tart fönn Dél-Kensingtonban kényelmes sétányi távolságra magánkórházától. Azért van ott, hogy pácienseinek többsége egyre gyakrabban szálljon meg Londonban a kezelési ciklus idejére. A sors – Lord Churchill figyelmét el nem kerülő – íróniája, hogy sikeres eseteinek többsége a Korán neveihez kapcsolódik. Azok a nők, akiknek petéit kényezteteti, táplálgatja, rázogatja és kevergeti, szállítgatja ide-oda, az öbölháborús folszerelésből frissen érkezett feketé, csúcson, fölázott sátrakban lakó kempingezők. A legszigorúbban titkos körülmények között vizsgálja őket, amint kitérnek számára testük megkínzott részeit, ő pedig egyesével betekint minden apró helyre, akárha táposcsirkék darabjait nézegetné. Mintha az efféle eljárások során egy nyugat-londoni hadsereg megteremtésére vállalkozna – mesterséges fogamzással –, hogy a dzsihadot folytatni lehessen.

Persze Churchill beteget nem kizárólag arabok. Még a jószágos Lordhoz egészen közel-

állók számára sem egészen világos, hogy nevének 'Lord' része rangot takar-e. Lehet keresztnév, diákok adta csúfnév, vagy csak a 'Lord-Churchill' nevű sörétes puska egyik csövének neve. Természetesen igaz, hogy a jóságos Lordnak jelentős a szerepe abban, hogy fogamzáshoz segítse a jelenlegi hatalom barátait (sőt, néhány tagját). De ennyi elegendő alap lenne a nemesi címhez? Richard és Charlotte úgy véli, igen, miközben a doktort bámulják, aki beszédét alátámasztó formákat rajzol a levegőbe mindkét keze mutatóujjával, a lehetséges diagnózisokat, kezelési módokat és prognózisokat vázolja. Lord Churchill magas művészi fokon vezényli az emberi végzetet tudatában annak, hogy az eladás művészetének legtökéletesebb fegyvere egy orvos számára a kezek *mozgatása, fölemelése*. Valamelyik másik életében Lord Churchill akár kikiáltó is lehetett volna a Brick Lane-en: a vacsorázó meg süteményes tányérok, a csészéket aljaikkal hatalmas edénycsokorba rakná össze, majd összedöntené: 'Rrendben aranyoskáim – ide nézzenek! Sehoh egy karcolás. Finom új porcelán. Hatos készlet – csak maguknak, tíz font. Csak egy tízes. Legyen eszük, ki ne maradjanak! Kézpénz jöhet!' De nem, ő petri csészéket rak halomba meg injekciókat, hormonokat, inkubátorokat, és a fölcsinálási ár a tízezres régióba tartozik.

Viszont a kezei akkor is fenségesek. Amikor Churchill fölemelkedik asztala mögöl, majd átkígyózik szobája vastag, endometriára emlékeztető szőnyegén, lenyűgözően rusnya arca – akár valami kesztyűbába bújtatott, összeszorított ököl –, hengeres mellkasa és csontos lábai rendkívül mozgékony spermiumra emlékeztetnek. *Hatalmas* önbizalmat ébreszt Elversékben.

S bennem. Ugyanis csatlakoztam hozzájuk. Ismét velük lófrálok. Egyre inkább úgy tekintek az Elversékkal eltöltött időre, mint egyfajta foglalkozásra. Így mindinkább megtanultam – fokozatosan hosszabb és hosszabb ideig – hiányozni a KBHL Corporate Communications-nél. Amikor már tökéletesen belátták, hogy egyáltalán nem is dolgozom ott, kirúgtak. Az az önhitt kis pöcs, akihez a beszámolókra jártam, beszámolt rólam egy másik önhitt kis pöcsnek. Ah, kapitalizmus! Milliárdnyi önhitt kis pöcs birodalma, amely tízezer évig fog tartani. A személyzetis a tükrös szekrény fiókjának mélyére süllyesztett. 'Értse meg hölgyem,' mondta Miss Mindig-Olyan-Modern, 'mivel nem töltött el nálunk elegendő időt, nem áll módunkban komolyabb végkielégítést ajánlani. Remélem nem bánja, ha megkérdem, de van önnek bármiféle kilátása is a nyugdíjat illetően?' Még egy tükrös épület, amibe nem kelle-ne benézni elveszítve önmagam látványát, mozgásom érzetét.

Idióta módjára kacarásztam végig az utat Dulstonba visszafelé menet, Lithy végig ott ugrándozott mellettem a metrón, énekelt az utcán: 'Mily édes az otthon, az otthon zöld füvét érinteni!' Nem mintha ennek az elmeszesedett, halott tuskónak bármi fogalma lenne a fűről vagy az otthonról, esetleg az érintésről. Mindazonáltal a csendesítgetés, rászólás meg a mindenkori dorgálások éveit után meg nem született gyermekem belépett visszafizetős korszakába. Kezdtett fölőni – lelki értelemben. Újabbán már el lehet beszélgetni a Lithyre sokban hasonlító felnőtellel. Lithyben megvolt mindaz – ez kiderült – a pimasz tiszteletlenség, amiket próbáltam lányaimba is belenevelni, viszont nem jellemezte Natasha mély kútszerű pénzsóvársága és Charlotte bensőséges kapcsolata a sznobok üzleteivel.

Vad Fiú társaságában azonban újra régi önmagát adta. Ugyanaz, mint azelőtt, úgy forgatja kezeit teste mellett, mintha valami tolókovács kerekeit hajtaná, miközben azt üvöltözi:

'um-cacca-um-cacca!', szinte az örületbe kergeti az idősebb korosztályt maszatos seggével, kiakasztja a kiskölyköket berobbanva látómezejükbe. Legalább nem volt olyan ragaszkodó. Magára hagyhattam az Argos Roadon, mikor várt a munka, mostmár akár éjszakára is. A rohadt életbe – egyébként is, mi történhet vele?

'Akkor most mihez kezdünk?' – kérdezte Lithy, miközben visszaugrott a csatornából a járdára hazafelé menet.

'Hát, azt hiszem, látogatást kell tennünk a mortokráciánál. Meglátjuk, van-e valami örökségély vagy hasonló.'

A mortokraták azon a télen vettek át egy tönkrement autókölcsönzőt Actonban. Egyik számkártyás leírójukat fölszerelték az ajtó elé a falra. Jövedeled esetén ki kellett lyukasztanod egy kártyát, majd behelyezned a megfelelő részbe. Amint tudjátok, a mortokrácia, bárhol is tűnjön föl, mindig használ beléptető rendszert, vagy delicatessen típusú jegyeket, mint itt, vagy a postán alkalmazott jelzőtáblát. Három-négy halott – átlagos hulláknak tűntek – ücsörgött funkcionalista padokon többhetes újságok maradványait lapozgatva.

Végre én kerültem sorra, és Lithy a váróban hátrahagyva megindultam a rövid kabátos hivatalnok nyomában klausztrófia érzetét keltő szobákon át, mindegyikben egyre több és több életnagyságú, kartonból kivágott figurával. E szigorú férfiak előre-hátra dőltek: karton támasztékaik régen elszakadtak. Ugyanaz az alak, fiatal vezető sötét, kétsoros öltönyben, kezében kulcsosomó fityegett, szájából pedig buborék jött elő. Benne: 'ÉN BÉRELEM AZ ERŐT – ÉS ÖN?' 'Ide pakolták be őket, amikor befuccsolt az üzlet,' magyarázta Hartly, a kabátos. 'Rémisztő látvány, de nem maradunk sokáig. Köszönt már a *nyujonak*?' Üdvözöltem a dédelgetett, rohadék nyujójukat, amit valamelyik toprongy csaj bemázolt Copydexszel.

Néhány öltönyös is itt verte el az idejét. Két, zakójából kibújt alak mellényzsebeikből kivett baseball kártyákkal üzletelt. Egy másik – kék sportkabátban – X2-31-es Buck Rogers rakétapisztolyával lőtte a Mao kabátos, Zapata bajuszt viselő hippyt. 'Zep-zep-zep,' kerepelte a játékszer. A többi mortokrata mah-jongozott vagy elmélyülten Diplomacyt, Scrabble-t, Monopolyt játszott, esetleg épp azon volt, hogy végigpróbálja a Rubik kocka mind a 43, 252,003,274,489,856,856,000 lehetséges kombinációját. Ránk se hederítettek. Túlvilági mániáikra és véget nem érő cigarettáikra koncentráltak. Phar Laphoz hasonlóan a mortokraták is sodorták maguknak. Egy másik kifogás némi bíbelődésre a zsebnyi kellékel.

Hartly Canter leválasztott irodájába invitált.

'Ah, hölgyem,' Canter fölnezzett rám papírjai közül, letette Papermate-jét, majd megigazította Jaeger zakója gallérját. 'Elmehet Hartly – tegye hasznossá magát, mondjuk vigye el Anubist sétálni Turnham Greenbe.'

'Amint kívánja,' mondta Hartly fals alázattal. Képtelen kivtam kisilabizálni, hol a hatalom a mortokrácián belül. Mialatt Canter ügyemet intézte, alkalmasint ugyanabban a barátság-talan stílusban válaszolgotott Hartlynak, Glanville-nek, söt, Davisnek. Az egész szervezetben túl sok az indián és sehol egy nyilvánvaló főnök, vagy nem?

'Bloom asszony,' kezdte eltökélten Canter, 'tehát fölhangyott a munkájával?'

'A hírek gyorsan terjednek.'

'Oh, majdnem azonnal.'

‘Kezdek túl öreg lenni az egészhez.’

‘Egy nappal sem öregebb, mint halála pillanatában. Voltak, esetleg, volt néhány... mmm, hogyan fogalmazzak?’

‘Érzésem?’

‘Pontosan.’ Néhány személyi kartont kevergetett asztalán. ‘Féltékenység a hatvanas évek elején, düh az ötvenes évek végén, büszkeség még a II. világháborúban és így tovább?’

‘I-igen, pontosan ezek.’ A mortokraták mindig mindent tudnak, mégis annyira keveset értenek az egészből. ‘Ám összességükben nem –’

‘Gyakoroltak hatást? Hát persze, hogy nem, vagy mégis? Vegyük a törekeny testét. Sokkal inkább látja az érzéseket, ugye? Önmagába néz felidézendő a látványt.’

Rettentő alak. Több mint örömteli, hogy nem hozzájuk kerültem dolgozni. Bejött az egyik maca a szokásos Nice keksszel meg az avas teával. Rosszul elkendőzött sértődöttség-gel pillantott rám, majd kiriszálta magát.

‘Ugye eljár az összejövelekre?’ – nyomta meg a hangsúlyt Canter keret nélküli cvikke-rén át figyelve engem, amit feljebb tolt orrmányán.

‘Rendszeresen.’

‘Felvételeink szerint korántsem. Nézze, lehetek őszinte?’

‘Mi értelme másnak lenni?’

‘Még mindig beleártja magát az élők ügyeibe. A lányai megfigyelése, a belépés életükbe. Mr Jones arra buzdítaná, hogy álljon le. Már nincs hova gyarapodni. Sokkal jobban tenné, ha lelépne, gondolkodjon el a Dulstonba költözésen, vagy még messzebb. Megértem, hogy idősebb lánya, Mrs...?’ Újabb kutakodás a tények után – mikor kompjüterizálják már végre ezeket a seggarcúakat?

‘Elvers.’

‘Igen, Elvers. A napokban kezdi a termékenységgúrát, ha nem tévedek.’

‘Maglehet.’

‘Nem esnék abba a hibába a maga helyében, hogy túl sok időt töltsék el vele ezalatt. Komplikációk merülhetnek föl.’

‘Oh.’ Fölálltam, hogy távozzak; elég az interjúból. Fölhúztam kesztyűimet – idevágó mozdulatnak tűnt. ‘Nem igazán érdekelnek a témában adott tanácsai, *Mister Canter*, csupán érdeklődni jöttem, jár-e esetleg némi cigarettapénz most, hogy kiléptem.’

‘Csak a lehető legjelentéktelenebb összeg. Ha jól emlékszem, jelenleg körülbelül százötven font naptári hónaponként.’

‘Éppen elég. Nem is zavarom tovább.’

‘Kellemes napot, hölgyem, megtalálja a pénztárost kifelé menet. És tényleg próbáljon meg elgondolkodni azon, amit mondtam.’

Nem tettem – miért is tenném? Visszamentem a Cumberland Terrace-re Elverséket választva állomáshelyemül. Eljártam Charlotte-tal meg Richarddal Churchillhez a konzultációkra. A lányom saját orvosa már elvégzett egy sor tesztet meg vizsgálatot, a jóságos Lord azonban szeretett mindent a bevált módszer szerint csinálni. Egyszer már volt terhes, de csak a legkimerítőbb szexuális tornagyakorlatok után. Churchill már látta azon problémák bonyolultságát, amik csökkentették Elversék fogamzási képességét. Charlotte-nak endo-

metriózisa volt, de nem záródtak el teljesen vezetékai. Richard spermájában tapasztaltak némi renyhéséget, abnormális példányokat, de még így is meg tudták tenni az utat. Charlotte feszültsége, idegessége vitathatatlanul befolyásolta az ovulációt. Ha! Terméketlensége önbeteljesítő proféciává lett. Ráadásul ellenséges viszony alakult ki Charlotte tisztított méhnyaki nyálkája és Richard nyers spermája között.

Churchill további tesztekét készítette. Mélyrehatóan megvizsgálta ügyes kezeivel, s mindketten jót mulattak azon, hogy kölcsönösen értékelték a másik zavarának hiányát. Churchill hangot is adott véleményének, miszerint így kellene *kinéznie* a nőgyógyászatnak – egy szolgálatkész páciens, aki már régóta csak egyfajta nemzőedényként tekint saját testére. Vett vért, nyálkát, majd jött a laparoszkópiás vizsgálat. Azután a hiszteroszalpingográfia – csupán azért, mert szeretett azzal imponálni betegeinek, hogy ki tudja mondani a szót. Végezetül alhasi ultrahang és endometriális biopszia következett. Mindez kimondott elégedettséggel töltötte el a doktort, aki ezután fölvitte Charlotte-ot megebédelni Harvey Nicholshoz.

Richard szintén megérkezett Churchillhez, a doktor beszélt vele: férfi a spermával. Elmondta, hogy milyen szerencsés: nem volt idiopathiás oligospermiaja – Richard egyebet sem tudott, csak egyetérteni. Egy dolog a lassú, bekampózott spermiumok, de hogy *egyáltalán ne legyen belőlük*, ez már kimerítené a gondatlanság fogalmát. Churchill szerint még Richard normális, mozgékony spermiumaiban is lehetnek kinyomozhatatlan kromoszomális rendellenességek. De emiatt ne érezzen úgy, hogy ő a baj forrása, hiszen meglehet, hogy felesége petéinek szavatossága szintén lejárt. Néhány férfi, folytatta Churchill, eleve vas deferens nélkül születik, vagy az urethra – nyavalyás csője! – a pénisz alján tűnik föl. Mások retrográd ejakulációban szenvednek, ami kegyetlenül ostoba dolog; saját húgyhólyagjukat termékenyítik meg életet adva saját hűgymagzataiknak. 'De te megcsináltad,' bötkem oda Elversnek a szoba sarkából, 'te már megcsináltad – s a következményekkel nekem kell szembenéznem. A macskanyílásnál nap mint nap beengedésért könnyörögve.' Megint másik lehetőség az – ez persze fölvilanyozta Churchillt, hiszen kétszeresen gyümölcsöző kutatási terület került szóba –, hogy Richard immunrendszere mint idegen testre reagál saját spermiumaira, mintha valaki másét itta volna meg. Ezek nem a jóságos Lord szavai – ezek a sajátjaim. Egyszóval a lényeg Richard magja, minél többet kell *csupra verni* belőle. Churchill akár minden belépő férfitől több liternyi anyagot követelt volna, olyan mérhetetlen volt spermaszomja.

Churchill azt javasolta Richardnak, ne siesse el a dolgot; kimegy meginni egy cappuccinót, amíg páciense fölveri a habot. Számos kép kínálkozott a lakozott kínai könyvszekrényben. Az erotika megnyilvánulásai, fa- és rézmetszetek, karcolatok, sőt, elfuserált *olajfestmények* is. Oh igen, természetesen Churchill elvárta betegeitől, hogy kifinomult jellemek legyenek, azok a fajta férfiak, akik földbe gyökereznek egy Degas előtt, vagy megtekinhetnek egy Gauguint. S persze voltak – ha esetleg Richard durvább anyagból lett volna – friss, meztelen nők *fotoók*. Széttárt combok totál szemből, ha netalántán elfelejténé, miért van itt és mire megy ki az egész.

Richard megköszönte a fölvilágosítást, majd elvette a műanyag poharat. Megígérte, hogy mindent megtesz az anyag előteremtéséért. Immáron magában, Richard tartózkodott

a jóságos Lord szobájának művészetadta örömeitől. Hagyta a helyükön a pornográf képeket: saját termékenyítési képzelgéseire hagyatkozott. Figyeltem őt: testes alak, akinek ifjúsága lassan homályba vész, a szoba ablakából vizslatja a lenti teret. Az elegáns, divatjamúlt térdnadrágot hordó kölyköket szemlézte még menőbb, még régmódibb Norton nevelőnőik társaságában. S láthatóan bánta – legalábbis én úgy véltem – húszegynéhány produktív évének minden egyes kárbavesztett ejakulációját. Minden megkeményedett lepedőt, össze ragadt papírzsebkendőt, elherdált selyempapírt. A csuklófájdalmakat – mindez hiába. Leereszkedett a múltba, én pedig meglestem. Abszurd helyzet, tudom, de úgy gondoltam, valamilyen fokon kapcsolatba kellene *kerülnöm* Richarddal, próbálni egy csöppet együttérezni vele. Mégiscsak a vejem. Hercegi Anyag.

Dohányzásmentes időzgetésem a doktor állomáshelyén megkínzott; százharminc alá kellett mennem napi adagommal. Bizarra estét töltöttem el Churchill meg laboránsait skubizva munkájuk közben. A tárgylemezre helyezett ragaccsá összeálló nyálkát és ondót hagyták küzdeni egymással. Fogadásokat kötöttek az eredményekre, miközben Pyrex bögrekből iszogatták a sört. Micsoda kópé is volt ez a Churchill!

Megjött a tél, újra a konzultációs helyiség: Churchill vázolta a lehetőségeket. Nem került közelebb annak megfejtéséhez, hogyan sikerülhetett Elverséknek egyszer a fogamzás, ami már amúgy is lehetetlenség, indulhatott tehát a száz-guinea-per-óra mérő. Rengeteg az esetleges tényező, de önmagában egyik sem elegendő. 'Nem könnyen ajánlom ezt a módszert,' nyomatékosította a doktor, 'de ha önök hajlandók megpróbálni, és úgy érzik, *minden* szükséges *információ* a birtokukban van ahhoz, hogy megalapozottan adják beleegyezésüket, megkísérelhetik az *in vitro* megtermékenyítést.' Meg akarták próbálni – miért is ne? Mostanra gazdagságuk a kibaszott Krózuséhoz mérhető, és – borzasztóan nevetséges képzelőerejük meg mindenféle cókókkal teletömött, gusztustalan házaik tudatában – alig maradt valami érték, amire elkölthetik pénzüket.

Churchill részletezte a kezelési ciklust. Az alkalmazott gyógyszerek lefojtják a hipofizeális rendszert, és időleges menopauzát idéznek elő. Az ezután következő kemikáliák stimulálják a petefészkeket, csillapítják a folliculuszokat. Mindeközben ultrahangos és vérvizsgálatokkal ellenőrzik, minden rendben halad-e. Ezután jött a keményebb rész. Mégha Charlotte el is tud bánni a hangulati változásokkal, az alhasi duzzanattal, kiütésekkel és izomfájdalmakkal, akkor sem garantált, hogy bármelyik kezelési ciklust is érdemes befejezni. *Így is végig akarták csinálni?* Ráteheted akár a seggedet is, hogy igen.

Indult a kemény drogos nevelés. A periódus első napján Churchill meg a gennyedék aszisztensei megmutatták Charlotte-nak, hogyan szippantsa be a Zoladexet. Már annak tudata is földobta, hogy elindult az úton, noha a szippantós részek után szörnyű érzelmi fordulatok jelentkeztek nála, a hormonális *weltschmerz* hullámai. Charlotte ciklusának tizennegyedik napján, amikor ellenőrizték a petefészkeket, hogy terv szerint szunnyadtak-e el, megtanították Richardot, hogyan adja be társának a humán menopauzás gonadotropint. Egy kezinyag túvel kellett megbirkóznia, majd belőnie a szarságot Charlotte izmába. Eleinte kerülgette a hányinger – nem annyira, mint feleségét.

Eközben folyton bejártak Churchill klinikájára vérvételekre meg ultrahangra. A kezelési ciklusok szétzilálták üzleti ciklusait. Mindegyik vége felé Richard leadta az esedékes on-

dómintát, amit elemeztek, tisztítottak – ja, így nevezték – készülődvén a megtermékenyítésre. Végül jött Charlotte termésének learatása. Fölszántott bensője készen állt Churchill szondás tüinek befogadására. Egy utolsó, ökönyi adag humán koriogonadotropin lefekvés előtt. Jó éjt Kistojások. A petéket a hajnal első fényeinel szippantották ki az érett tüszőkből, hogy összekutyulják őket Richard kristálytisztá spermájával valami jó kis hízlaló szószá. Ezután az egész ósállományt behajították egy inkubátorba várva, lesz-e belőle leves. Alkalomadtán az embriológus megfelelően fejlődő embrióra akadt huszonnégy óra múlva keresztülnézve mikroszkópján – esetleg kettőre. Előfordult négy – vagy egy sem. Dönteni kellett – melyiket ültessék be, dobják el vagy zárják mélyhűtőbe, hogy Charlotte-okat meg Richardokat készíthessenek a távoli jövőben. A jóságos Lord úgy tekintett a peteválogatásra, mint erősségére. Háziasszonyos istenség módjára hosszasan vizsgálta az ontogenezist mikroszkópja fölé hajolva, majd mindegyiket átvilágította eldöntendő, melyik érett, melyik osztoznak.

Újra Cumberland Terrace, a Titanic méretű lakás. Richardot néztem, ahogy beadja feleségének a koriogonadotropint: mindketten összegörnyedve morognak a fájdalmas, véres végrehajtás alatt. Aztán a szállítás. Vissza Dél-Kenbe, föl az asztalra, be egy másik tüt. Könyörtelen bemutató: Churchill választását egy monitoron kellett szemügyre vennie – hát nem aranyosak? Végül, higgadtan, megtörtént a beültetés. Micsoda rohadt lottó! A megtermékenyített petéknek csupán húsz százaléka esélyes, miután visszakerültek Charlotte-ba. Ötből egy! Rossz esélyek az életkörülmények versenypályáján. Mégis, meg kell adnom neki – nekik –, kitartóan. Ciklus követett ciklust, az évszakok egymásba folytak, akár a vízfesték színei egy gyermek művén: ők kitartottak.

Sőt, tényleg büszke voltam Charlotte-ra és Richardra. Küzdöttek, semmi meghátrálás vagy megadási jel. Odalett együttlétük varázsa; Natashával ellentétben bennük nem szólt meg a belső hang könyörögvén: 'Gyerünk – adjátok föl. Tudjátok, hogy semmi esély a gyerekre. Dobjátok be a törülközőt. Örökbe kell fogadni, amíg még van valami halovány lehetőség. Ne szórjátok el az összes pénzetek...'

Igen, büszke voltam rájuk, de mondhatni ez a büszkeség a leginkább a felelős azért, hogy azokban az években *szinte mindenre* büszke voltam. Az orosz plutóniumcsempészekre – igazi vagányok. Az elnökökre – ahogy végigaludta Írországot. Büszke voltam a Sakálra – végre döntő ütközetre kényszerítették. A röhejes angol nőre, aki tizenegy év alatt keresztülbattyogta a világot. Állítólag, amikor megérkezett John O'Groats-ba, megröngtenezték, és kiderült, medencéje egy hetvenéves öregasszonyéra hasonlít. Mesélj róla barátám – lehet, hogy az enyémet látták? Büszkeséggel töltöttek el az öngyilkos szektások Svájcban. Büszke voltam Dean Ruskra – hi-szétcsesz-hetetlenül. Rose Kennedyre – üdvözöllek a fedélzeten. Megint a ruszkra – nem eléggé lötték szét Groznijt tűzérséggel és kézfegyverekkel. Fred Perry – kösz haver a didkószabászatokat. Büszke voltam a tálibokra – örült fejfedős srácok. A törökökre – ha egyszer már letagadtátok egy holokauszt megtörténtét, onnantól *sokkal könnyebb* végigcsinálni egy másikat. Büszke voltam Michael Jacksonra, arra a kifehéredett schwartzerre, amint beveri a lompost a zsidrákoknak. Timothy McVeigh – micsoda fiú! Amerikai stílusú fasizmus. A franciák – héé, nekik minden csepp megszerezhető önbizalmat be kell gyűjteniük, hogy gyarapíthassák EGK-büszkeség hegyüket. A járható út, srá-

cok – újraindítani a nukleáris kísérleteket: a világnak éppen erre van szüksége 1995-ben. S ha már benne vagytok – mi a fasziert kegyelmeztetek meg Dreyfusnak? Bizonyára valami *alázatossággal* kapcsolatos *baklövés*. Büszke voltam a Szarajevóba besétáló britekre – csak néhány évet késtetek fiúk a Yawsok által irányított hadsereggel. OJ-re – persze, valakinek meg kell úsznia. Farakhan és az egymillió harcosa – plusz-mínusz hatszázezer. Yigal Amir, aki kétségek nélkül hajtotta végre Isten parancsait. Az idióta Sloane hercegnő, magára maradvan otthonában, mialatt férje, ez a pöttöm versenyló elugrik baszni egyet. Hajrá! Büszkeséggel töltöttek el a Texasi Egyetem kutatói, akik azonosították a mellrákot okozó gént. Kösz srácok. A Tamil Tigrisek – fffantasztikusak vagytok! A First Lady *primus inter pares* törvényjavaslata. A Docklandsben robbantató írek – mindössze két halott és számtalan rombadőlt ingatlan. Fasz. Az optikai kábel, amelyik trillió bitnyi információt képes továbbítani – csak gondolj bele, tizenkétmillió telefonhívás egyszerre. Mostantól mindannyian tudhatjuk, hogy mit mondott valaki arról, hogy az azt mondta, hogy a másik arról beszélt – és így tovább egészen kurva tizenkétmillióig. Na meg a klónozott birka és George Burns – noha aligha lehetett különbséget tenni. De leginkább arra a Montana mélyén letartóztatott Unabomberre voltam büszke. Vele félre tudtam volna vonulni sunyiban egy kis fúr-faragásra. Nem úgy gondoljátok?

Oh igen, ilyen rengeteg, bensőmben hánykolódó büszkeség tudatában megengedhettem, hogy némi kifröccsenjen. A pokolba is, még Nattyre és Russra, a csodapárra is hagyhattam némi büszkeséget. Kell nekik a büszkeség, ahogy alábuknak és lemerülnek a plutokrácia tavacskaiba mártogatva csőreiket itt-ott meg rohadtul mindenhol. Egy hónap múlva már egy mayfair-i apartmanban lesznek – a következőben pedig egy paddingtoni luxusvityillóban. Úgy változtatták lakhelyeiket, mint mások ruháikat. Órült fölényességük – ahogy keresztülhajtanak Golf cabriojukkal Aldgate-en, a City távírószalagnyi kifizetetlen számlákba öltözötten parádézik – Elversék kényelmes jólétének paródiája. Mindezalatt pedig latex csomagolású, síkosított, könnyed összecattanásaikkal Elversék nemzési vágyát gúnyolják.

Nem, nem szigorú akkurátussággal (amint keresztülvágtam a városon – néha gyalog, gyakran busszal, alkalmanként metróval – fölgöngyölyítvén lányaim életének fonálát) lettem arra figyelmes, hogy Russell alkalmi tengerészskabátjai szizálzakókká alakulnak át. Az elvétve megivott sörből elvétve megivott Famous Grouse vagy Sztolicsnaja lett. Aztán megváltozott. Veszekedtek, ők ketten, két nyamvadt kacsa. Egymást csípték nagyokat hápogva, a tóban körözgetve a narkózis közeledő alkonyával a háttérben, s észre sem vették, hogy már minden madár elrepült: a part felől már tolakodik a hideg deres köpenyével. Közeledett a tél, vele pedig csipős szigora.

Igen, valójában Elversék parodizálták Ruszt és Nattyt szippantgatva, belövődözve a drogokat és átmosva a tejfehér érceret. Nem sokkal azelőtt e játszótéri csúfolódódsdi híre – miért, oh miért nem nőnek *soha* föl az ember gyerekei – eljutott Russig és Nattyig, s ők újra is kezdték a szippantósdit, belövősdit meg a tejfehér telér mosogatását.

Láttam előre a jövőt – működésképtelen. Ahogy azt a rengeteg szappanoperát bámulták a kanapén elterülve. A szintetizátoros szignál aritmiáját hallgatták, mintha csak némi plusz drámával töltené meg operaszerű életeiket. Ahogy Natty hangja fölszurkálja az oktávokat éles vasdárdájára. És Russ vágyának leviathani, torz nyögése – előtörve a mélyből Nattyig.

Amikor erőszakkal magához vette – ezt egyre többször csinálta '96 tavaszán – Nattyt, kétségbeejtő volt rádöbbenni: valójában *Russell* képzelte magáról azt, hogy sebezhető. A kis-lány.

Az egyik ellopott életszakasz után – figyeltem őket, ahogy a Notting Hillen bérelt házban birkóznak – a Hyde Park szélénél sétáltam vissza a városba. Amíg éltem, természetesen, belonefóbiában szenvedtem – egyfajta morbid vágy, hogy tükkkel vagy egyéb hegyes tárgyakkal szúrjanak át. Így sétálgatni, elhaladva egy mérföldnyi vagy annál is több vaskorlát mellett, lehetetlen lett volna. *Elképzelhetetlen*. Mégha meg is tehettem volna, eldőlt volna, akár egy ósdi bárka telezsúfolva dagadt idegeskedőkkel. Úgy érzem, a halál legalább elhozta számomra e különös egyensúlyt.

Srácaim ki-be rohagáltak a bükkfasorokból. Lithy és Vad Fiú, a halál macskakölykei – mindig játékosak. Elértük a Park Lane-t, majd észak felé átvágtunk a három sávon. Megmásztuk az út mindkét oldalának szélén az akadályokat, azután meg átugrándoztunk a délre tartó, három oszlopnyi forgalmon. A Grosvenor Square következett, ahol egy távoli ordítás hatására visszaneéztem vállam fölött a Hyde Park mozaikszerű, az amerikai nagykövetség szürke hátsóját ügyetlenül takargató zöldje felé, amit ide-oda taszigált a párás szél. Még a saját költségén berúgott, összefüggéstelenül beszélő város zajai is elillannak, ha leszeded a fejed tudomást sem véve róluk. A Berkeley Square felé vettem az irányt átszakítva a ködszítálás két milliméter vastag héjait, ahol leroskadtam egy padra. Itt sosem voltak szilfák, egyszerűen csak óriási, vén platánfák magasodtak a vadiúj hely fölé. Ültömben beleveszttem a járdához préselődött nedves levelek látványába: a természetellenesség gyerekes kollázs. A 134. cigaretta, *lejárt az idő*. Úgy rémlett, még soha nem merített ki ennyire a halál. Vagy – pontosabban –, még soha nem tett ilyen nemtörődömmé. Komoly erőfeszítésbe tellett észrevennem, hogy önnön fáradtságom... túl sok. A puszta nézéstől ásítok.

Ásítással megidéztem Phar Lapet, aki meg is érkezett a menedékbe húzódó turistákon keresztül a tér piccadilly-i oldala felől. Phar Lap szokatlanul elegánsnak tűnt új Dryzabone kabátjában, aminek vízlepergetős körgallérja valami fekete lovag vagy városkonkvisztádor vonzerejét kölcsönözte neki. 'Tán kimerültél, kicsi-Lily, jó-hé?'

'Mmph – aha.'

'Tejjessen kifacsarottá, yuwai?' Leült mellém a padra, kabátzsebeiből kivette bumerángjait meg pörgettyűjét, és a földre rakta őket. Valószínűleg láthatókká lettünk, mert egy járókelő enyhe érdeklődéssel méregetett bennünket. Az öregasszony meg a fekete ausztrál – másik, környezetbe nem illő pároska a rosszul berendezett városban.

'A lábaim ölnének meg, ha nem lennék halott.'

'Ha. Így állunk. Na – ránéztél Mr. Canterre, jó-hé?'

'Oh, jártam nála pénzsegélyért most, hogy abbahagytam a munkát.'

'S még mindig a lányaid körül ólákoc, jó-hé?'

'Ha annak nevezhetjük – így láthatatlanul, hallhatatlanul.'

'Szóva minden kurrva alkalomma emlékeztetnem kell rá, te lány. Minden kurva alkalomma. Ne mászkájj a budzsú körű, kicsi-Lily, főleg a lányaid körül ne.' Elővette kellékeit és sodort egy cigit. Nem törődött az esővel. 'Wulu?' Csettintett, tüzet adtam neki. 'Figyelj, menj vissza Canterhez. Ebben a hónapban a Walworth Road végén található, régi iroda-

blokk, President House a neve. Beszélj vele – látni akar, jó-hé?’

‘Miről?’

‘Adó – lógsz vele, jó-hé?’

‘Adó? Mmicsoda? Már egyetlen Állami kompjúterben se tárolnak – meghaltam.’

‘Yaka! Nem mostani – régebbi, régebbi adó. Ki kell egyenlítened, ha vissza akarsz menni.’

‘Ez biztos csak vicc.’

‘Nézd kicsi-Lily,’ indulni készült, ‘létezik néhány bizonyosság, jó-hé?’ Ezután eltűnt.

Újra meglátogattam Cantert. Hódolat a nagyrabecsült, rohadék *nyujok*knak, cirógatás a rusnya Anubisnak. Kötekedően odaszóltam az alkalmazottaknak, akik kattogóikkal játszadoztak, narancs Spacehoppereiken pattogtak az ódon irodahelyiségeken át dekadens öltöny nadrágba bújtatott combjaik között markolva a gumiszarvakat. Canterre figyeltem, néztem, ahogy számokat ad össze egy öreg Borroughs számológépen, kurbliáz a karral, majd kijön az összeg egy papírnyelven fölkinálva. ‘Kétezerháromszáz és harmincnégy font huszonhárom penny a pontos összeg. Ennyi hiányzik hölgyem. Rajtunk keresztül kell rendeznie, mielőtt bármiféle esély mutatkozhat, hogy följusson a halál-előtti repülőre. Azt hiszem, ön ezt igazán értékeli.’

‘Nem, kurvára nem értékelem – és nem hiszek magának.’

‘Amiben persze megbízhat, az a tanácsom tekintettel az időre, amit a Churchill-klinikán töltött. Föl kellene vele hagynia, hölgyem, mostanra ugyanis, köhöm, az érzései kezdenek visszatérni – egyszerű mechanizmusokat nem vonnak be a terem-’

‘Reinkarnációba – ugye erről beszél? Ismerje be!’

‘A reinkarnáció túlságosan durva koncepció ezen dolgok szemléléséhez. Miért – már maga a papírmunka eleve kizárná a gondolatot. Számos meghallgatási bizottság létezik, mindegyiknél a legszigorúbban összeállított prezentációk szükségeltetnek, és egyikük sem szívesen csökkenti az esélyeket. Hogy esetlegesen megmaradjon az esélye – bizonyos értelemben – *újjászületni* lánya gyermekeként. Nos, bizonyára tisztán látja ön is, hogy ezek a legbizonytalanabb képzelgések, a legvaskosabb valószínűtlenségek. Sokkal inkább ajánlott, ütközött bele egyértelműen ellenséges tekintetembe, ‘figyelembe venni a halva született, nem enkefáliás gyermek életre keltésének elvét, ahogy, emlékezetem szerint, már említettem.’

‘Persze – Jézusom, említette. Egy szivacsos szerkezetű gát – tudom, tudom.’

‘Még egy elmeszesedett magzat, mint amilyen, ha jól tudom, önben...’ – megfordult székével, kitérta a szekrényt, rálegyintett a préselt kartondobozra – ‘... 1967-ben fogant, is, köhöm, jobb ötlet.’

‘Miért köszörüli a torkát?’ Azonnal bepöccentem rá.

‘Parancsol?’

‘Miért köszörüli a torkát? – Nincs benne mit köszörülni.’

‘Aligha hinném –’

‘Nem, nem hinné. Idefigyeljen, nem fogok itt ücsörögni és a végtelenségig beszopni ezt a süketelést, vigyáznom kell a kölykeimre. És egy csöppet sem bízom magában, Misztér “köhöm”, egy csöppet sem. Úgy gondolom, maga köntörfalaz – nem kapok megfelelő fölvilá-

gosítást.'

'Azt gondol, amit akar hölgyem.' Az osztály egyik csitrijének megérkezése kényszerítette a kötetlen, egyenes beszédre, aki fölemelte a Nice kekszes Tupperware tányért, miközben óvó csodálattal pillantott le rá. 'Azt gondol, amit akar, de addig, amíg nem utalja át a pénzt, amivel az államnak tartozik, aligha utazhat bárhova is. Kivéve Dulstont. Hát akkor, hacsak nincs javaslata a fizetési listára nézve, jó napot kívánok hölgyem, jó napot kívánok.'

Esküszöm, ezt mondta, ráadásul (igazi canteres szó) úgy, hogy közben kezeibe fogta Shavian zakója hajtókáját, akár valami bicajozásból meg vegetarianizmusból kiképzett ügyvéd, minthogy az is volt, sőt már korábban is, és mindörökre az is marad.

Visszamentem Dulstonba – fölcsikorogtam Elephant and Castle-ba egy ócska, retek buszon, majd átmétróztam a városon Bethnal Greenbe egy kibaszott új szerelvénnel. Hihetetlen, végre beszereztek némi érintetlen gördülőárut erre a vonalra: *negyven köcsög éve* először, amióta Londonba költöztem! A Mare Street-i metróállomásból kijöve fölcsoszogtam egy másik vörös dinoszauruszra, majd belevestem a Downs Park Roadon lefelé Dulston háterszá-gába.

Azon a kora tavaszi délutánon 1996-ban, még Faték is örültek látványomnak. 'Ooh, fáradt és öreg, fáradt és öreg,' mondták, 'lejár az ideje, túlhajszolta magát, kimerült és elhasználódott.'

Mennyire igazuk volt. Noha magamtól is beláttam. Csökkentettem a cigiadagomon: napi százra. Állítólag nincs értelme lejjebb vinni, mivel egyszerűen csak arra vársz két cigaretta között, hogy végre elteljen az az idő. Szóval ugyanolyan rossz, mint annyit dohányozni, amennyit csak bírsz – ha nem rosszabb. Viszont ezek az élő személyek nem rendelkeztek sem törekeny testemmel, sem világos indítékaimmal.

2001 KARÁCSONY

Igen, nincs hozzá merszem – erről picogok. A Gestapós tisztet játszó, nemzetközivé lett brit színész bemázolt háromszor, én pedig vallottam. Kurvára nincs merszem megtenni. Mégha meg is tenném, akkor sem a legkönnyebb megoldásokat választanám. Oh nem. A súlyos, mulgafa bumerángért hajtának. Halálra verném vele magam, elintézve a végső büntetést. Majd gúnyosan lehungyoznám magam, beszennyezve saját, vézna elméletemet arról, mi is a világ.

A bumeráng odalent van, az MFI széfben. Csalásba zárt eredetiség. Az egyik polc hátuljában támaszkodik a falnak, kicsoda baljós ketyegés – s csak itt fordul elő. A pokolba, még fölmászni is veszélyes oda, ha erőtlen, apró testemet vesszük, na meg istenverte nyomorúságomat. Nem vagyok elég tökök ehhez – nekem csak szuper golyóim vannak, sűrített olajgömbjeim, amiket ha meghajítok, le-föl pattognak ebben a dobozban a falakhoz ütődve, átlukasztják a gusztustalan yucca leveleit, és kiköpődnek Jéghercegnő kékes torkából. Szupergolyók – az a fajta apró, szánalmas játék, ami megmaradhatott számomra, miután a szárnyeteg ikrek mások helyett már csak magukat tud-

ták lepisálni.

Nem, e néhány rendelkezésre álló, napfényes óra alatt lemászok hideg matracomról, hogy bemelegítsek a szupergolyósdival. Hosszú az út Joe DiMaggio utánzásától a grundon a játékig e valódi cipődobozban a szupergolyókkal, de nekem egyrement. Játékaim a távoli sarokban lévő gyerekágy alatt pihennek egy ládában. Könnyedén kihúzhatom, fölboríthatom. Viszont a kínai ipar műanyag darabkái nem olyan végzetesek a három év alattiakra nézve, mint felirataik. Nem mintha ez Jéghecegnőt érdekelné jogos fölingerültségében, ahogy betántorog a Big Mac üzletbe, hogy megvegye nekem a szokásos Unhappy Mealt az ingyen játékkal, majd magára hagyja bébi Nérót az asztalnál babrálva, s leugrik a retyóba kanalakat melegíteni. Itt vannak az én kis mozimelléktermékeim: Simbák, Buzzok, Aladdinok és Barbie-k, bevetésre készen. De hoppá! Nem – pisilnem kell. Vissza a szobán keresztül, be a vécébe, főkucorodok régi narancs hokedlimre, majd az ülőkére. Most már tudom, miért jártam ilyen rendszeresen toalett-edzésre ekkoriban; így hamarabb önállósodhattam.

Ah! Mekkora barom vagyok! Nehézkés, csúnya és ostoba. Elfelejtettem inni vécézés előtt. Most tíz percet kell várnom, hogy újra megteljen a tartály, mielőtt belemárthatnám valamelyik fürdőszobalapátkámat telemerigetni az edénykét. A tartálynak éppúgy – kisilabizálhattad – kaput ebben a lakásban, mint a többi fölszerelésnek. Az Ingtatlanügynök – azt hiszem, volt okom megjegyezni – nem igazán szakadt bele a ház körüli melóba. Töketlen – elcsesződött golyósszelep. Ja, szeretnék inni – és fogat mosni. Persze fogkrém nuku, de van egy csillogó nyelvű kis kefém. Ezzel nagyjából kitakaríthatom tejfogaim közül a tegnapi tortát. Én – biztosan nem lep meg az értesülés – mérhetetlenül büszke vagyok fogaimra. Amikor édességekkel próbált lecsendesíteni, ordítottam, csapkodtam. 'Oh Delilah! Mi baj? Anyuci vett neked édességet – csillapodj már le! Nézd, milyen szép cukik, ízleni fog.'

Na ja, talán, de tönkrevágják a fogaimat. Nem esem még egyszer ugyanabba a hibába, szóval üvöltök, rúgok, sőt harapok kibújó fogaimmal – amíg meg nem hátrálsz, nőcikém, meg nem hátrálsz, engem méregetve. Olyan döntetlen, amire büszkék lennének a Mexikó környéki tuskó anyukák.

A fürdőszobában nincs túl sok látnivaló. Fölállhatok a sámlimra, és kicsit jobbra fölnyújtózva kileshetek a kicsi ablakon. De kint ugyanaz a helyzet, csak háztömbök, utcák, háztömbök, Plasztikfalva E3. A húszas években volt ilyesféle játékom: műanyag épületekből fölépíthetted saját városod. Ez ma már mind monitorokon történik. Amikor Jéghecegnőnek még voltak udvarhölgyei, le tudott passzolni, vagy el tudta szabadítani magát, bámulhattam az idősebb kölyköket, amint városszimulálósdit játszanak, a pixeles parkokat, fákat, házakat, üzleteket, gyárat, városházákat. Az infrastruktúra kiépítése egy kattintás. A környező vidéken mostanra valószínűleg kész az Ekeállomás. Ja, szimulált városok, szimulált kapcsolatok, még a szex is szimulált. Mindez a nagyrabecsült világ-kurva-hálójuk szívessége. A figyelmeztető rendszerek hálózatai, amelyek egyértelműen alkalmatlanok bármiféle figyelmeztető szerepre. Még az elbaszott boltba se kell lemenni ezentúl venni akár egy darab papírt is – minek, amikor kattintani lehet érte. Lábaik elszáradnak, majd leesnek. Ami marad, az a hatalmas adrenalinmirigyből kiálló két, masszív hüvelykujj. Golyók nélkül – golyók nélkül, persze.

Ha én szimulálhatnám Londont, lecserelném a töketlen éghajlatát. Lenne valamiféle utcai élet. Tutira, mindig hallom a mentőautók hisztérikus igyekezetét, de soha nem látom, kik felé tartanak. Csak néhány tinédzsert készítenék játékmber gyanánt: mentális korszakaikat addig a pontig csökkentette a lógás meg a ragasztó, ahol már tökéletesen ésszerű őket egész napra a játszótéri tárgyak-

Orfikus napi teendők

hoz ragasztani. Minden nap. Nem, utcai életet akarok, mert Madridban, Manilában, vagy – feltehetőleg – Manhattanben soha nem kerülnék ilyen nyomasztó helyzetbe. Utcái életet akarok, mert vele visszatér a jól begyakorolt helyzet, hogy az emberek dolgaid kellős közepébe ütik bele bűdös nagy orraikat átkozottul jókat beszélgetve. A szarba, még azt se bánám, ha Tel Avivban vagy Jeruzsálemben élnék. Mindegy, csak ne Londonban, ahol az emberek még mindig olyan fark módon tartózkodóak, udvariasak, fátyolszerű közönyük mögé rejtőzködnek. Udvariasságuk a sírba visz.

Domokos Tamás fordítása

Megjelent: *How The Dead Live*. New York: Grove Press, 2000.